

Środa, 11 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0062

Sprawozdanie roczne za rok 2013 dotyczące ochrony interesów finansowych UE – zwalczanie nadużyć finansowych**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie sprawozdania rocznego za rok 2013 dotyczącego ochrony interesów finansowych Unii Europejskiej – zwalczanie nadużyć finansowych (2014/2155 (INI))**

(2016/C 316/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 325 ust. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając swoje rezolucje w sprawie wcześniejszych sprawozdań rocznych Komisji i Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 17 lipca 2014 r. pt. „Ochrona interesów finansowych Unii Europejskiej – Zwalczanie nadużyć finansowych – Sprawozdanie roczne – 2013 r.” (COM(2014)0474) oraz towarzyszące mu dokumenty robocze służb Komisji (SWD(2014)0243, SWD(2014)0244, SWD(2014)0245, SWD(2014)0246, SWD(2014)0247 i SWD(2014)0248),
- uwzględniając sprawozdanie roczne OLAF za 2013 r.,
- uwzględniając sprawozdanie z działalności Komitetu Nadzoru OLAF za okres od lutego 2013 r. do stycznia 2014 r.,
- uwzględniając sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego dotyczące wykonania budżetu za rok budżetowy 2013 wraz z odpowiedziami instytucji,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 29 września 2014 r. pt. „Ochrona budżetu Unii Europejskiej do końca 2013 r.” (COM(2014)0618),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 3 lutego 2014 r. pt. „Sprawozdanie o zwalczaniu korupcji w UE” (COM(2014)0038),
- uwzględniając specjalne sprawozdanie Eurobarometru nr 397 na temat korupcji,
- uwzględniając sprawozdania Komisji w sprawie ubytku dochodów z tytułu podatku VAT,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 250/2014 z dnia 26 lutego 2014 r. ustanawiające program na rzecz wspierania działalności w dziedzinie ochrony interesów finansowych Unii Europejskiej (program Herkules III) i uchylające decyzję nr 804/2004/WE ⁽¹⁾,
- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Rady z dnia 17 lipca 2013 r. w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (COM(2013)0534),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz zastępujące rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/1999 i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 ⁽²⁾,
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2012 r. w sprawie zwalczania nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii za pośrednictwem prawa karnego (COM(2012) 0363),

⁽¹⁾ Dz.U. L 84 z 20.3.2014, s. 6.⁽²⁾ Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1.

Środa, 11 marca 2015 r.

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽¹⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 września 2011 r. w sprawie wysiłków UE na rzecz walki z korupcją ⁽²⁾, swoją deklarację z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie wysiłków Unii w walce z korupcją ⁽³⁾ oraz komunikat Komisji z dnia 6 czerwca 2011 r. na temat zwalczania korupcji w UE (COM(2011)0308);
  - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich ⁽⁴⁾,
  - uwzględniając konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji,
  - uwzględniając Cywilnoprawną konwencję o korupcji i Prawnokarną konwencję o korupcji, przyjęte przez Radę Europy,
  - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej oraz opinie Komisji Rozwoju Regionalnego, jak również Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0024/2015),
- A. mając na uwadze, że z budżetu UE, do którego każde państwo członkowskie proporcjonalnie wnosi swój wkład na podstawie wspólnych i obiektywnych kryteriów, udziela się wsparcia na rzecz wdrożenia strategii Unii oraz że stanowi on wyraz jedności i jest instrumentem pogłębiania integracji europejskiej;
- B. mając na uwadze, że ochrona interesów finansowych UE oraz zasada należytego zarządzania finansami powinny gwarantować, iż dochody i wydatki budżetowe przyczyniają się do realizacji priorytetów i celów UE, a także do wzmocnienia zaufania obywateli, gdyż dają im pewność, że ich pieniądze wykorzystuje się w sposób przejrzysty, w całkowitej zgodzie z celami i strategiami UE oraz w interesie obywateli UE;
- C. mając na uwadze, że z różnorodności systemów prawnych i administracyjnych w państwach członkowskich wynikają trudne warunki usuwania nieprawidłowości i zwalczania nadużyć finansowych, a wszelkie przypadki niewłaściwego wykorzystania środków finansowych UE oznaczają straty nie tylko na płaszczyźnie indywidualnej, ale i zbiorowej oraz szkodzą interesom każdego z państw członkowskich i całej Unii;
- D. mając na uwadze, że dla wzmocnienia istniejących środków – takich jak Konwencja w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (PIF) – służących zwalczaniu nadużyć finansowych, korupcji, prania pieniędzy i innych nielegalnych działań naruszających interesy finansowe Unii Komisja przedstawiała dwa wnioski dotyczące instrumentów w dziedzinie prawa karnego: dyrektywę o ochronie interesów finansowych Unii (dyrektywę PIF) oraz rozporządzenie w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej, które mają na celu zapewnienie skuteczniejszego ścigania przestępstw w tej dziedzinie i lepszą ochronę pieniędzy podatników w europejskiej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości;
- E. mając na uwadze, że zwalczanie nadużyć finansowych, korupcja i pranie pieniędzy w Unii powinny być priorytetem działań politycznych instytucji unijnych, i że z tego względu współpraca policyjna i sądowa między państwami członkowskimi odgrywa zasadniczą rolę;

I. Wykrywanie i zgłaszanie nieprawidłowości niezwiązanych z nadużyciami finansowymi oraz nieprawidłowości o charakterze nadużyć finansowych

1. przyjmuje do wiadomości sprawozdanie Komisji „Ochrona interesów finansowych Unii Europejskiej – Zwalczanie nadużyć finansowych – Sprawozdanie roczne – 2013 r.” (dalej: sprawozdanie roczne Komisji); z zadowoleniem przyjmuje szereg środków prawnych i administracyjnych podejmowanych przez Komisję od 2011 r., dzięki którym ma miejsce kształtowanie nowych warunków na potrzeby dalszego umacniania polityki ochrony interesów finansowych Unii; podkreśla, że obecne niewystarczające rezultaty w zwalczaniu nadużyć finansowych nie wynikają z braku regulacji, ale z ich niezadawalającego wdrażania; zwraca się do Komisji, aby w swoim następnym sprawozdaniu szybciej odpowiedziała na apele Parlamentu ujęte w jego poprzednich rocznych sprawozdaniach o ochronie interesów finansowych UE;

⁽¹⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 51 E z 22.2.2013, s. 121.

⁽³⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 62.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 312 z 23.12.1995, s. 1.

Środa, 11 marca 2015 r.

2. przypomina, że w kontekście trudności gospodarczych, jakich doświadczają obecnie państwa członkowskie, oraz w związku z niewystarczającymi zasobami w budżecie UE ochrona interesów finansowych Unii Europejskiej jest szczególnie istotna; podkreśla, że funduszami UE należy właściwie zarządzać w jak najskuteczniejszy możliwy sposób;

3. zwraca uwagę, że w 2013 r. Komisji zgłoszono ogółem 15 779 nieprawidłowości (14 170 nie miało charakteru nadużycia, a 1 609 wiązało się z nadużyciem finansowym) dotyczących całkowitej kwoty ok. 2,14 mld EUR, z czego kwota ok. 1,76 mld EUR dotyczyła wydatków (co stanowi 1,34 % wszystkich płatności), a pozostałe 380 mln EUR stanowi 1,86 % tradycyjnych zasobów własnych brutto;

4. zauważa, że choć ogólne skutki finansowe nieprawidłowości niezwiązanych z nadużyciami finansowymi, zgłoszonych w 2013 r., spadły do ok. 1,84 mld EUR, a więc o 38 % w stosunku do 2012 r., liczba zgłoszonych nieprawidłowości tego rodzaju wzrosła o 16 % w stosunku do roku poprzedniego; zauważa ponadto, że liczba nieprawidłowości o charakterze nadużyć finansowych zgłoszonych w 2013 r. wzrosła aż o 30 % w porównaniu z 2012 r., a ich skutki finansowe wynoszące 309 mln EUR w postaci środków finansowych UE spadły o 21 %;

5. zwraca uwagę, że dzięki dostępności nowych informacji w wyniku istotnych zmian w sposobie zgłaszania nieprawidłowości przez państwa członkowskie i Komisję doszło do przesunięcia punktu ciężkości w sprawozdaniu rocznym Komisji za rok 2013 z nieprawidłowości o charakterze ogólnym na nieprawidłowości zgłaszane jako nadużycia finansowe; zwraca się do Komisji o utrzymanie tego podejścia w przyszłym sprawozdaniu rocznym w sprawie ochrony interesów finansowych UE i zwalczania nadużyć finansowych; pilnie apeluje jednak do Komisji o dalszą poprawę dostępności informacji i zintensyfikowanie analiz dotyczących zakresu, rodzajów i skutków nieprawidłowości niezwiązanych z nadużyciami finansowymi w związku ze znacznie wyższą ich liczbą i wynikającymi z nich negatywnymi skutkami dla interesów finansowych UE;

6. podkreśla, że zarówno Komisja, jak i państwa członkowskie muszą dołożyć wszelkich starań, aby zwalczać nadużycia finansowe, korupcję i wszelkie inne nielegalne działania naruszające interesy finansowe Unii, zgodnie z postanowieniami Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej; przypomina, że ścisła współpraca i koordynacja między Komisją a państwami członkowskimi ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia skutecznej ochrony interesów finansowych Unii i że w związku z tym zacieśnienie współpracy i koordynacji oraz zapewnienie im możliwie największej skuteczności ma pierwszorzędne znaczenie; przypomina, że ochrona interesów finansowych Unii, zarówno zasobów, jak i wydatków, wymaga takiej samej czujności;

7. zauważa, że zgodnie z ogólną tendencją w wykrywaniu i zgłaszaniu potencjalnych nieprawidłowości o charakterze nadużyć finansowych w ostatnich pięciu latach odnotowano powolny spadek, natomiast liczba nieprawidłowości niezgłoszonych jako nadużycia finansowe stopniowo wzrasta; zwraca się do Komisji o bardziej szczegółowe zbadanie, jakie są główne przyczyny owego wzrostu liczby nieprawidłowości oraz o dokonanie oceny, aby sprawdzić, czy tendencja ta wynika ze zmiany w kierunku wykrywania przypadków nieprawidłowości, czy też ze sposobu, w jaki państwa członkowskie klasyfikują odpowiednie przypadki;

8. jest przekonany, że środki prawne w dyrektywie PIF będą skuteczne tylko wówczas, gdy zdołają ująć precyzyjną definicję przestępstw przeciwko ochronie interesów finansowych, minimalne i maksymalne kary pozbawienia wolności obowiązujące we wszystkich uczestniczących państwach członkowskich oraz minimalne zasady regulujące przedawnienie, a także gdy zasady te zostaną następnie wdrożone w równym stopniu i skutecznie przez wszystkie państwa członkowskie;

Dochody – zasoby własne

9. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że 98 % tradycyjnych zasobów własnych trafia do budżetu bez większych problemów, przy czym nieprawidłowości o charakterze nadużyć finansowych zgłaszane w związku z nimi stanowią 0,29 % ustalonych tradycyjnych zasobów własnych brutto (o wartości 61 mln EUR), a nieprawidłowości niezwiązane z nadużyciami finansowymi – 1,57 % tradycyjnych zasobów własnych (o wartości 327,4 mln EUR); zauważa, że przypadki nadużyć finansowych i nieprawidłowości wykryte w 2013 r. dotyczyły kwoty 380 mln EUR, z czego państwa członkowskie odzyskały łącznie 234 mln EUR; odnotowuje w szczególności, że ten współczynnik odzysku w wysokości 62 % w przypadku tradycyjnych zasobów własnych w 2013 r. jest najlepszym wynikiem osiągniętym w ciągu ostatnich dziesięciu lat;

10. jest zaniepokojony faktem, że w 2013 r. większość ustalonych kwot w systemie OWNRES w UE-28 odnosiła się do procedury celnej polegającej na dopuszczeniu do swobodnego obrotu, zarówno w przypadku nadużyć finansowych (93 %), jak i nieprawidłowości (87 %); zwraca się do Komisji o podjęcie odpowiednich działań mających na celu wzmocnienie procedury celnej polegającej na dopuszczeniu do swobodnego obrotu, aby była ona mniej podatna na nadużycia finansowe i nieprawidłowości;

Środa, 11 marca 2015 r.

11. jest zaniepokojony, że w 2013 r. w bazie danych OWNRES współczynnik odzysku w przypadku nadużyć finansowych wyniósł jedynie 23,74 %, czyli poniżej średniego współczynnika 33,5 % w okresie 2008–2012; wskazuje, że współczynnik odzysku w przypadku nieprawidłowości zgłoszonych w 2013 r. wynosi 67,9%; podkreśla generalnie odpowiedzialność organów państw członkowskich i służb Komisji za odzyskiwanie nienależnie wypłaconych kwot oraz wzywa je do należytego wywiązywania się z tego obowiązku i znacznego podniesienia współczynnika odzysku w przypadku nadużyć finansowych, który generalnie znajduje się na wyjątkowo niskim poziomie w porównaniu ze współczynnikiem odzysku w przypadku nieprawidłowości niezwiązanych z nadużyciami finansowymi;

12. z zadowoleniem przyjmuje podpisanie przez Unię Europejską w 2013 r. Protokołu ONZ w sprawie wyeliminowania nielegalnego obrotu wyrobami tytoniowymi; zauważa, że protokół podpisało piętnaście państw członkowskich i że jak na razie ratyfikowała go tylko Austria; zwraca się zatem do pozostałych państw członkowskich o jak najszybsze dokończenie procesów ratyfikacyjnych;

13. podkreśla, że przemysł wysoko opodatkowanych towarów przyczynia się do znacznej utraty dochodów w budżecie UE i państw członkowskich oraz że szacowana bezpośrednia utrata przychodów z należności celnych w wyniku przemytu samych papierosów wynosi ponad 10 mld EUR rocznie; ponadto zwraca uwagę na handel towarami podrabionymi, który przynosi szkody zarówno organom podatkowym państw członkowskich, jak i przedsiębiorstwom w UE;

14. odnosi się do trwających prac na rzecz ulepszenia danych dotyczących DNB oraz do kwestii poruszonych w sprawozdaniu specjalnym nr 11/2013 Europejskiego Trybunału Obrachunkowego, w którym zaapelowano o krótszą i lepiej ukierunkowaną weryfikację danych dotyczących DNB oraz o lepszą sprawozdawczość i koordynację wyników, aby system DNB stał się jeszcze wiarygodniejszy pod względem wkładu do obliczania dochodów UE;

15. zwraca uwagę, że włączenie „niewidzialnej” gospodarki do rachunków narodowych powinno przyczynić się do zapewnienia bardziej kompletnych i wiarygodnych danych dotyczących DNB, a także wzywa Komisję i Eurostat do zacieśnienia współpracy z krajowymi instytucjami statystycznymi w celu dopilnowania, by we wszystkich państwach członkowskich zajęto się tym aspektem w spójny i porównywalny sposób, z wykorzystaniem jak najaktualniejszych informacji;

16. podkreśla, że w wielu państwach członkowskich ubytek dochodów z tytułu podatku VAT utrzymuje się na wysokim poziomie z powodu oszustw podatkowych i unikania opodatkowania w dziedzinie podatku VAT; podkreśla, że Komisja jest uprawniona do kontrolowania i nadzorowania środków podejmowanych przez państwa członkowskie; wobec tego apeluje do Komisji o pełne korzystanie z przysługujących jej uprawnień, aby pomóc państwom członkowskim w walce przeciwko oszustwom w dziedzinie podatku VAT i unikania płacenia tego podatku;

17. zauważa ponadto, że w 2013 r. państwa członkowskie odnotowały 133 przypadki przemykania papierosów, które dotyczyły tradycyjnych zasobów własnych szacowanych na około 7 mln EUR; podkreśla, że tendencja ta stanowi gwałtowny spadek w porównaniu do 2012 r., kiedy zgłoszono 224 przypadki dotyczące kwoty około 25 mln EUR; wyraża poważne zaniepokojenie faktem, że Dania, Estonia, Hiszpania, Francja, Cypr, Luksemburg, Portugalia, Słowenia, Słowacja i Szwecja nie zgłosiły Komisji żadnego przypadku przemykania papierosów w 2013 r. i kwestionuje skuteczność procesu zgłaszania w tych państwach członkowskich; nalega, aby wszystkie państwa członkowskie właściwie i terminowo zgłaszały Komisji przypadki przemykania i podrabiania, aby umożliwić lepsze oszacowanie tradycyjnych zasobów własnych, na które proceder ten miał negatywny wpływ;

18. odnotowuje, że Komisja opublikuje badanie dotyczące wykonalności systemu śledzenia ruchu i pochodzenia dla produktów tytoniowych; podkreśla, że jest to ogromny krok naprzód w walce z przemytem; zwraca się do Komisji o opracowanie i wdrożenie otwartego i konkurencyjnego systemu śledzenia ruchu i pochodzenia, tak aby sposób opracowania i wdrażania systemu nie faworyzował jednego dostawcy rozwiązań lub tylko kilku z nich;

System kontroli przemieszczania towarów akcyzowych

19. przypomina, że:

— Parlament zauważył w swojej rezolucji z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie sprawozdania rocznego za rok 2012 na temat ochrony interesów finansowych Unii Europejskiej⁽¹⁾, że organy ścigania zaobserwowały natężenie zjawiska nadużywania przez grupy przestępcze systemu kontroli przemieszczania wyrobów akcyzowych oraz stwierdził, że brakuje fizycznych kontroli towarów transportowanych w ramach tego systemu;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0338.

Środa, 11 marca 2015 r.

- w swoim następnym sprawozdaniu rocznym dotyczącym ochrony interesów finansowych Unii Europejskiej w 2014 r. Komisja powinna przedstawić Parlamentowi zaktualizowane informacje na temat środków podjętych w celu zwiększenia liczby fizycznych kontroli;
- należy ograniczyć prawa dostępu do systemu przemieszczania wyrobów akcyzowych, aby przed rozpoczęciem wymiany handlowej uwzględnić szczegółową historię potwierdzającą przestrzeganie przepisów, tak aby możliwe było przyznawanie podmiotom gospodarczym statusu „uprawnionego podmiotu gospodarczego” („zaufanego podmiotu gospodarczego”), dzięki czemu wyłącznie te podmioty mogłyby same obsługiwać bezpośrednio ten system;
- Parlament zwrócił się do Komisji o przedstawienie wyników bieżących badań nad potrzebą zmiany dyrektywy 2008/118/WE;
- kontrole weryfikacyjne przeprowadzane przez państwa członkowskie w odniesieniu do osób i przedsiębiorstw ubiegających się o rejestrację muszą być rzetelniejsze bardziej i kompleksowe;
- Komisja powinna wytłumaczyć podjęte działania dotyczące zacieśnienia współpracy z organami podatkowymi, jako że z łatwością można dokonać zgłoszenia towarów w sposób niezgodny ze stanem faktycznym w celu uniknięcia płacenia akcyzy;
- terminy dotyczące przemieszczania towarów akcyzowych między uprawnionymi składami są nadmiernie długie, co pozwala wielokrotnie przemieszczać towary w ramach tego samego zgłoszenia oraz je przekierowywać, zanim data dostawy zostanie wprowadzona do systemu; domaga się zatem po raz kolejny, aby wysyłający niezwłocznie informował o zmianach właściwy organ państwa członkowskiego zgłoszonego jako przeznaczenie oraz nowe przeznaczenie;
- Parlament zaapelował, aby maksymalny dopuszczalny termin składania raportu odbioru towarów akcyzowych wynosił jeden dzień roboczy, a ponadto aby czas podróży był obliczany i ustalany dla każdego transportu zgodnie z rodzajem wykorzystanych środków transportu oraz odległością między miejscem wysyłki i przeznaczenia; wzywa Komisję do poinformowania go, kiedy te wnioski zostaną zrealizowane;
- zabezpieczenia wymagane w celu ustanowienia składu celnego są zbyt niskie w porównaniu z wartością towarów akcyzowych i że w związku z tym Parlament zwrócił się do Komisji o ustanowienie zmiennej zależnej od rodzaju towarów i kwoty faktycznie istniejącego obrotu handlowego; wzywa Komisję do poinformowania go, kiedy te wnioski zostaną zrealizowane;
- Parlament jest zaniepokojony faktem, że państwa członkowskie wprowadziły własne systemy EMCS na podstawie wymogów mało precyzyjnie określonych przez Komisję Europejską; ponawia apel do Komisji o podjęcie inicjatywy mającej na celu wprowadzenie bardziej jednolitego systemu w całej UE;

Wydatki

20. sygnalizuje alarmujący wzrost liczby nieprawidłowości zgłaszanych jako związane z nadużyciami finansowymi o 76 % w odniesieniu do wydatków UE oraz apeluje do właściwych organów o podjęcie wszelkich niezbędnych środków w celu niedopuszczenia do utrwalenia się tej negatywnej tendencji w najbliższych latach;

21. wyraża zaniepokojenie z powodu znacznego wzrostu zarówno liczby nieprawidłowości o charakterze ogólnym, jak i w szczególności związanych z nadużyciami finansowymi w sektorze rolnym w roku 2013 w porównaniu z rokiem 2012; zwraca uwagę, że w 2013 r. odnotowano nową istotną tendencję w naruszaniu przepisów odnoszącą się do faktu, że „beneficjent nie posiada wymaganej jakości”, jako że zgłoszono 51 przypadków nieprawidłowości o charakterze nadużyć finansowych; uważa, że tendencje te wymagają ukierunkowanych działań mających na celu z jednej strony wyeliminowanie praktyk, które mogą prowadzić do nieumyślnych uchybień, a z drugiej strony – zdecydowane przeciwdziałanie korupcji i działaniom przestępnym;

22. uznaje, że w obszarze rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich państwa członkowskie odzyskały od beneficjentów 197 mln EUR w roku budżetowym 2013, podczas gdy na koniec roku pozostaje do odzyskania od beneficjentów kwota 1 318,3 mln EUR, z czego kwota 1 097,1 mln EUR ma zostać przekazana do budżetu UE po zastosowaniu mechanizmu 50/50; wyraża zaniepokojenie w związku z tym, że odzyskiwanie środków dotyczących Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji jest poniżej ogólnej średniej, a pod koniec 2013 r. nie odzyskano nawet połowy środków, na jakie opiewały nieprawidłowości stwierdzone w 2009 r.;

Środa, 11 marca 2015 r.

23. zwraca uwagę na znaczne różnice między państwami członkowskimi odnośnie do ich zdolności odzyskiwania środków utraconych w wyniku nieprawidłowych płatności wykrytych w ramach wspólnej polityki rolnej oraz wzywa państwa członkowskie, w przypadku których współczynnik odzysku jest niższy niż 33 %, do znacznej poprawy wyników w tej dziedzinie, poczynawszy od roku 2015 i w latach następnych;

24. stwierdza, że po reformie wspólnej polityki rolnej w 2013 r. państwa członkowskie korzystają z większej elastyczności we wdrażaniu polityki i mogą zwłaszcza dostosować ją do swoich regionalnych lub krajowych możliwości i priorytetów oraz mogą dokonywać przesunięć między jej poszczególnymi filarami; zwraca się do Komisji i państw członkowskich o dopilnowanie, by zwiększenie elastyczności nie odbywało się kosztem systemów monitorowania i oceny; zwraca ponadto uwagę, że w ramach nowej wspólnej polityki rolnej Komisja pracuje nad planem uproszczeń; wzywa Komisję do pełnego dostosowania planu uproszczeń do strategii w zakresie zwalczania nadużyć finansowych DG AGRI oraz do utrzymania równowagi między uproszczeniem a należyтым zarządzaniem funduszami UE poprzez zapewnienie odpowiednich kontroli;

25. wyraża ponadto zaniepokojenie, gdyż średni okres od wystąpienia nieprawidłowości w sektorze rolnym, jej wykrycia i ostatecznie zgłoszenia Komisji wynosi odpowiednio ponad 6 lat (6,3), a w innych sektorach – 2 lata i 9 miesięcy; przypomina, że po wykryciu nieprawidłowości wszczynają się dalsze procedury (nakazy odzyskania środków, dochodzenia OLAF itp.); zwraca się do Komisji o określenie średniej, minimalnej i maksymalnej długości trwania procedur w przypadku nieprawidłowości wykrytej w ramach zarządzania dzielonego dla każdego obszaru polityki;

26. oczekuje znacznego (o 475 %) wzrostu liczby nieprawidłowości zgłaszanych w sektorze gospodarki rybnej w roku 2013, które w tym jednym roku osiągną wartość szczytową z powodu opóźnień w realizacji programów w tym sektorze, ale nie powinny być odbierane jako negatywna tendencja, szkodliwa z perspektywy postrzegania wartości unijnej polityki rybołówstwa;

27. z niepokojem zauważa, że w dziedzinie polityki spójności liczba zgłoszonych nieprawidłowości wzrosła o 15 %; zauważa jednak również, że zaobserwowano spadek wysokości kwot zarówno w przypadkach niezwiązanych z nadużyciami finansowymi (spadek o 49 %), jak i w przypadkach o charakterze nadużyć finansowych (spadek o 22 %);

28. odnotowuje, że 321 nieprawidłowości zgłoszonych jako nadużycia finansowe oraz 4 672 nieprawidłowości, których nie uznano za nadużycia finansowe, jest związanych z polityką spójności; przyjmuje do wiadomości, że w obu kategoriach liczba zgłoszeń wzrosła o 15 % w porównaniu z rokiem 2012 oraz że, jak w poprzednich latach, w 2013 r. największą część (63 %) kwot, w odniesieniu do których stwierdzono nieprawidłowości, była nadal związana z polityką spójności; zaznacza jednak, że w obu kategoriach odnośne kwoty zmalały, można zaobserwować stopniową poprawę opartą na doświadczeniach z poprzednich lat i po raz pierwszy polityka spójności nie jest obszarem wydatków budżetowych o najwyższej liczbie nieprawidłowości zgłoszonych jako nadużycia finansowe;

29. wyraża jednak ubolewanie z powodu braku informacji na temat kwot, które należy odzyskać, i współczynników odzysku związanych konkretnie z polityką spójności w odniesieniu do roku budżetowego 2013; wzywa Komisję do przedstawienia szczegółowych informacji na ten temat w przyszłym sprawozdaniu rocznym;

30. zauważa, że w przypadku wydatków w ramach zarządzania scentralizowanego w perspektywie pięcioletniej współczynnik odzysku w przypadku nieprawidłowości zgłoszonych jako nadużycia finansowe wynosi 54,4 %, a w przypadku nieprawidłowości niezwiązanych z nadużyciami finansowymi – 63,9 %; nalega, aby Komisja dalej usprawniała procesy odzysku i zadbała o to, by przebiegały szybciej;

31. wzywa Komisję do przyjęcia pełnej odpowiedzialności za odzyskiwanie środków nienależnie wypłaconych z budżetu UE oraz do ustanowienia jednolitych zasad w zakresie sprawozdawczości we wszystkich państwach członkowskich w celu gromadzenia odpowiednich, porównywalnych i dokładnych danych;

32. wyraża zaniepokojenie, gdyż w przypadku nakazów odzyskania środków zakwalifikowanych jako nieprawidłowości (zgłoszonych zarówno jako nieprawidłowości o charakterze nadużyć finansowych, jak i niezgłoszonych jako takie), które wydano w latach 2009–2013 w ramach zarządzania scentralizowanego, średnia długość okresu od wystąpienia nieprawidłowości do jej wykrycia wynosi ponad trzy lata (3,4); ponad połowę nieprawidłowości (54 %) wykryto w ciągu 4 lat od roku, w którym nieprawidłowość wystąpiła, natomiast w przypadku pozostałych 46 % okres ten wynosił od 4 do 13 lat; przypomina, że po wykryciu nieprawidłowości wszczynają się dalsze procedury (nakazy odzyskania środków, dochodzenia OLAF itp.); zwraca się do Komisji o określenie średniej, minimalnej i maksymalnej długości trwania procedur w przypadku nieprawidłowości wykrytej w ramach zarządzania scentralizowanego;

Środa, 11 marca 2015 r.

33. z zadowoleniem stwierdza, że liczba zgłoszonych nieprawidłowości o charakterze nadużyć finansowych dotyczących Europejskiego Funduszu Społecznego w roku 2013 była o 40 % niższa niż w latach 2009–2010 oraz że rok 2013 był trzecim rokiem z rzędu, w którym odnotowano utrzymywanie się tej pozytywnej tendencji;

34. z satysfakcją odnotowuje, że w okresie programowania 2007–2013 kontrole administracyjne, kontrole na miejscu i działania kontrolne w ramach audytu zaowocowały znacznie wyższym wskaźnikiem wykrywalności nieprawidłowości o charakterze nadużyć finansowych na poziomie 63 %, choć w roku 2013 zaobserwowano jego nieznaczny spadek do poziomu 55 %, przy czym w poprzednim okresie siedmioletnim wskaźnik ten był poniżej 20 %;

35. odnotowuje, że w 2013 r. Komisja zamknęła 217 przypadków wstrzymania płatności w obszarze polityki spójności i że pod koniec roku w 131 przypadkach płatności nadal były wstrzymane (dotyczyły one kwoty 1,977 mln EUR); stwierdza również, że Komisja przyjęła 15 decyzji o zawieszeniu w 2013 r. i dwie w styczniu 2014 r.;

36. stwierdza, że w 2013 r., w ramach pomocy przedakcesyjnej, 33 nieprawidłowości zgłoszono jako nadużycia finansowe dotyczące kwoty 14,4 mln EUR oraz że te nieprawidłowości są związane głównie ze specjalnym programem akcesyjnym na rzecz rozwoju rolnictwa i obszarów wiejskich (SAPARD); zauważa ponadto, że dziewięć nieprawidłowości o charakterze nadużyć finansowych, dotyczących 1,2 mln EUR zgłoszono w ramach instrumentu pomocy przedakcesyjnej (IPA); zwraca uwagę, że między 2003 i 2013 r. w ramach pomocy przedakcesyjnej współczynniki odzysku osiągnęły 37,36 % dla przypadków nieprawidłowości i 29,22 % dla nadużyć finansowych; wzywa Komisję i kraje korzystające z IPA do podjęcia działań, aby zapewnić wyższy współczynnik odzysku w ramach IPA;

37. apeluje o przedstawienie wniosków mających na celu ograniczenie liczby programów wydatków, zwłaszcza gdy się one częściowo pokrywają, oraz w miarę możliwości ukierunkowanie programów na państwa członkowskie, które najbardziej potrzebują wsparcia, tak by nie wszystkie programy wspierały działania realizowane we wszystkich państwach członkowskich;

38. wyraża zaniepokojenie, że przypadki korupcji i nadużyć finansowych odnotowano w odniesieniu do kilku projektów finansowanych przez EBI; uważa, że dokument EBI z dnia 8 listopada 2013 r., w którym określono strategię EBI na rzecz zapobiegania praktykom korupcyjnym, nadużyciom finansowym, zmwom, przymusowi, obstrukcji, praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, świadczy o braku wystarczającej kontroli w szeregu przypadków podczas realizacji projektów finansowanych przez EBI; wyraża zaniepokojenie faktem, że w 2013 r. EBI finansował projekt Passante di Mestre wart 350 mln EUR, choć w związku z nim wykryto korupcję i nadużycia finansowe, co doprowadziło do aresztowania kilku osób związanych z projektem, oraz rozważył refinansowanie tego projektu na dodatkową kwotę 700 mln EUR za pomocą obligacji projektowych; domaga się zatem, aby w przypadkach udowodnionych nadużyć finansowych i korupcji EBI był zmuszony do zawieszenia lub wstrzymania planowanego i udzielanego wsparcia finansowego na rzecz projektów, których ten problem dotyczy;

II. Zidentyfikowane problemy i wymagane działania

39. podkreśla swoje zaniepokojenie z powodu utrzymujących się zagrożeń dla budżetu UE, które wynikają zarówno z nieprzestrzegania przepisów (nieprawidłowości niezwiązane z nadużyciami finansowymi), jak i z celowych wykroczeń oraz działań przestępnych (nadużycia finansowe); domaga się zacieśnienia współpracy między państwami członkowskimi a Komisją, aby zagwarantować podejmowanie właściwych i adekwatnych działań i środków w celu unikania i korygowania nieprawidłowości niezwiązanych z nadużyciami oraz zwalczania nadużyć finansowych;

40. podkreśla, że od wielu lat powtarza się sytuacja polegająca na tym, że państwa członkowskie nie przekazują danych na czas lub przekazują niedokładne dane; ponownie z niepokojem podkreśla, że w poszczególnych państwach członkowskich wciąż stosuje się różne podejścia do kwestii wykrywania i zgłaszania nieprawidłowości o charakterze nadużyć finansowych i nieprawidłowości niezwiązanych z nadużyciami finansowymi, w tym w takich dziedzinach jak polityka spójności i rolnictwo, oraz że w niektórych przypadkach brak jest jednolitej interpretacji przy stosowaniu ram prawnych; zwraca uwagę, że utrudnia to porównania, a także obiektywną ocenę i wydawanie zaleceń przez Parlament, Komisję i OLAF; wzywa Komisję do opracowania wspólnych wytycznych i wskaźników, aby zmniejszyć rozbieżności wynikające z różnego podejścia państw członkowskich, a także do opracowania jednolitej i kompleksowej bazy danych na temat rzeczywiście odnotowanych nieprawidłowości i podjętych działań, w tym przypadków nadużyć finansowych i korupcji z udziałem urzędników służby cywilnej, dzięki czemu władze i obywatele otrzymają wiarygodne, porównywalne i scentralizowane dane niezbędne do podjęcia skutecznych działań naprawczych i dokonania obiektywnej oceny rzeczywistej, a nie przypuszczalnej wagi uchybień oraz odpowiedzialnych podmiotów;

Środa, 11 marca 2015 r.

41. zauważa, że zalecenia wystosowane przez Komisję do państw członkowskich w 2012 r., których status wdrożenia został podany w rocznym sprawozdaniu Komisji za 2013 r. – zwłaszcza odnośnie do jednostek ds. koordynacji zwalczania nadużyć finansowych, wspólnych zasad dotyczących nadużyć finansowych, reformy udzielania zamówień publicznych, nieprawidłowości zgłoszonych jako nadużycia finansowe, systemów weryfikacji i kontroli oraz oceny ryzyka – były ogólnie odpowiednie i ubolewa, że niektóre obawy nie zostały w pełni uwzględnione; zauważa na przykład, że nie wszystkie państwa członkowskie rozpoczęły przygotowania do wdrożenia wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 i ich przepisów dotyczących zapobieganiu nadużyciom finansowym; zwraca się do państw członkowskich o podjęcie działań następczych w odniesieniu do zaleceń Komisji wydanych w 2012 r. oraz o zapewnienie pełnego wdrażania zaleceń, jakie Komisja skierowała do nich w sprawozdaniu z 2011 r. oraz w sprawozdaniu z 2013 r., a także o przedstawienie uzasadnionych wyjaśnień w przypadkach, w których nie mogły one zastosować się do tych zaleceń;

42. przyjmuje do wiadomości, że nieprawidłowości, które nie stanowią nadużyć finansowych, powstają często z powodu niedostatecznej znajomości przepisów lub zbyt skomplikowanych wymogów i regulacji; zwraca uwagę, że zmiany w przepisach dotyczących zarówno dochodów, jak i wydatków, w tym również modyfikacje, których celem jest uproszczenie, wymagają czasu na ich przyjęcie przez organy odpowiedzialne za ich należyte wdrożenie; w związku z tym wzywa państwa członkowskie i Komisję do lepszej koordynacji wykładni ram prawnych i ich ścisłego stosowania oraz do wdrożenia ukierunkowanych i terminowych środków mających na celu wzmocnienie zdolności administracyjnych zarówno w organach administracji publicznej, jak i u zainteresowanych stron, np. organizacji społeczeństwa obywatelskiego, w tym również poprzez doradztwo, szkolenia i ustanowienie programów utrzymania wykwalifikowanych i kompetentnych pracowników; apeluje do instytucji europejskich i państw członkowskich o dokonywanie śródkresowych ocen służących sprawdzeniu, czy nowa struktura regulacyjna polityki spójności w większym stopniu zapobiega nieprawidłowościom i obniża ryzyko ich wystąpienia, jak również o analizowanie możliwości dalszego upraszczania obowiązujących przepisów;

43. uważa, że należy wspierać państwa członkowskie samodzielnie wykrywające i zgłaszające nieprawidłowości, w tym również przypadki nadużyć finansowych, a także zachęcać je do dalszego usprawniania systemów sprawozdawczości i zarządzania; wyraża zaniepokojenie faktem, że Komisja nie jest w stanie ustalić, czy niska liczba nieprawidłowości i przypadków nadużyć finansowych wykrywanych przez niektóre państwa członkowskie, jak i ogromne różnice w liczbie przypadków zgłaszanych w różnych latach wynikają z nieskuteczności systemów kontrolnych w tych państwach członkowskich;

44. wyraża ubolewanie, że tylko część państw członkowskich przeznacza odpowiednie zasoby na przeciwdziałanie nadużyciom finansowym oraz uważa za niedopuszczalne, że w przypadku nieprawidłowości o charakterze nadużyć finansowych niektóre państwa członkowskie stosują jedynie środki naprawcze i nie przeprowadzają dochodzeń w sprawie potencjalnych przestępstw ani nie nakładają kar na osoby odpowiedzialne, co skutkuje brakiem adekwatnej ochrony interesów finansowych zarówno UE, jak i poszczególnych podatników; zauważa, że przedstawiane przez państwa członkowskie statystyki dotyczące postępowań karnych i ich wyników są niepełne, co sprawia, że trudno jest ocenić skuteczność procedur w zakresie dochodzeń w sprawie nadużyć i ich ścigania w państwach członkowskich; uważa wobec tego, że przyjęcie decyzji wprowadzających odpowiedzialność w świetle prawa karnego na szczeblu UE, a także powołanie Prokuratury Europejskiej jako organu wszczynającego i koordynującego dochodzenia w przypadku takich nieprawidłowości powinno skutecznie zniechęcić do popełniania czynów nielegalnych oraz do rezygnowania z należnych procedur w zakresie ścigania i karania korupcji i czynów przestępnych szkodzących interesom finansowym UE;

45. jest zdania, że skuteczne działania antykorupcyjne są możliwe, jeżeli środki prawa karnego będą stosowane i zostaną uzupełnione innymi środkami, takimi jak lepsza przejrzystość i odpowiedzialność; domaga się zatem dowiedzenia przez państwa członkowskie zdecydowanej woli politycznej w skutecznej walce z korupcją zarówno na szczeblu krajowym, jak i unijnym poprzez przyjęcie skutecznych przepisów antykorupcyjnych i wdrożenie istniejących wniosków na szczeblu UE oraz wzywa obywateli do wywarcia skutecznej presji na rządy, aby energicznie stosowały one konkretne strategie polityczne wymierzone przeciwko korupcji;

46. z zadowoleniem przyjmuje pierwsze sprawozdanie o zwalczaniu korupcji w UE z lutego 2014 r. jako cenne narzędzie służące monitorowaniu i ocenie wysiłków podejmowanych w ramach walki z korupcją oraz potwierdza zwłaszcza znaczenie umożliwienia szerszej wymiany najlepszych stosowanych obecnie praktyk podkreślonych w tym sprawozdaniu; wyraża również zadowolenie z powodu komunikatu Komisji w sprawie wysiłków UE w walce z korupcją (COM(2011)0308), w którym analizuje się niezbędne kroki mające na celu lepsze wdrażanie istniejących instrumentów do walki z korupcją oraz proponuje sposoby lepszego uwzględniania kwestii walki z korupcją w szeregu obszarów polityki wewnętrznej i zewnętrznej; zwraca jednak uwagę na znaczenie rozszerzenia zakresu sprawozdania o zwalczaniu korupcji oraz objęcia nim korupcji transgranicznej, korupcji na szczeblu UE i oceny środków podejmowanych z myślą o poprawie integralności instytucji UE, a także podkreśla potrzebę kompleksowej i całkowicie spójnej strategii antykorupcyjnej obejmującej wszystkie obszary polityki UE, w której zostaną uwzględnione m.in. problemy poruszone w pierwszym sprawozdaniu o zwalczaniu korupcji w UE; zwraca się do Komisji o przedłożenie Parlamentowi i Radzie sprawozdania poświęconego wdrożeniu przez instytucje UE ich wewnętrznych strategii antykorupcyjnych, w tym kwestii wywiązania się przez nie z zobowiązań wynikających z konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji;

Środa, 11 marca 2015 r.

47. podkreśla potrzebę zorganizowanej koordynacji między organami zarządzającymi a organami odpowiedzialnymi za zwalczanie nadużyć, a także znaczenie, jakie ma koordynacja i wymiana najlepszych praktyk między państwami członkowskimi oraz między różnymi organami administracji w poszczególnych państwach członkowskich, aby w miarę możliwości ujednoczyć podejście do kwestii przeciwdziałania nadużyciom; zachęca Komisję do utworzenia mechanizmu wymiany informacji między właściwymi organami krajowymi umożliwiającego porównywanie dokumentacji księgowej dotyczącej transakcji zawieranych między co najmniej dwoma państwami członkowskimi w celu wykrywania transnarodowych nadużyć finansowych w kontekście nowych wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 w odniesieniu do makrokategorii europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych (Europejski Fundusz Społeczny, Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego, Fundusz Spójności, Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejski Fundusz Morski i Rybacki), aby zagwarantować stosowanie horyzontalnego podejścia do kwestii ochrony finansowych interesów Unii Europejskiej;

48. podkreśla, że większa przejrzystość umożliwiająca odpowiednią kontrolę jest kluczowa dla wykrywania wzorców nadużyć; przypomina, że w poprzednich latach Parlament wzywał Komisję do podjęcia działań w celu zapewnienia jednolitej przejrzystości wszystkich beneficjentów środków unijnych ze wszystkich państw członkowskich poprzez publikowanie na stronie internetowej Komisji wszystkich beneficjentów, niezależnie od administratora środków i w oparciu o standardowe kategorie informacji przedstawionych przez państwa członkowskie w co najmniej jednym języku roboczym Unii; wzywa państwa członkowskie do współpracy z Komisją oraz do przekazywania jej pełnych i wiarygodnych informacji na temat beneficjentów środków unijnych zarządzanych przez państwa członkowskie; wyraża ubolewanie, że środek ten nie został wdrożony i wzywa Komisję do jego wdrożenia w trybie pilnym; wyraża ubolewanie, że Komisja nie uwzględniła tego wielokrotnie powtarzanego wniosku;

49. wzywa Komisję do promowania odpowiednich przepisów w zakresie ochrony osób zgłaszających nadużycia, dostępu do informacji oraz przejrzystości działalności lobbingowej, gdyż przepisy takie są niezbędne, aby zagwarantować obywatelską kontrolę nad rządami i instytucjami UE oraz poddać ich działania pod nadzór publiczny, a także do wydawania środków finansowych UE na wspieranie niezależnych organizacji działających w tej dziedzinie, m.in. na wsparcie finansowe dla transgranicznego dziennikarstwa śledczego;

50. zachęca Komisję do dalszego wzmocnienia swojej roli nadzorczej w odniesieniu do wydatków z budżetu UE, a to poprzez audyt, kontrole, inspekcje, plany działań zaradczych i pisemne ostrzeżenia poprzedzające złożenie wniosku o płatność; apeluje do państw członkowskich i ich władz o zintensyfikowanie wysiłków i o wykorzystywanie ich potencjału do wykrywania i naprawiania błędów dzięki pełnemu wykorzystywaniu dostępnych informacji, zanim wystąpią do Komisji o zwrot środków; w związku z tym podkreśla szczególne znaczenie działań prewencyjnych w zapobieganiu nielegalnym wypłatom środków, gdyż eliminuje to potrzebę działań następczych w celu odzyskania sprzeniewierzonych funduszy;

51. wyraża zadowolenie z powodu przyjęcia dyrektyw w sprawie zamówień publicznych i dyrektywy o udzielaniu koncesji, a także z zadowoleniem przyjmuje fakt, że dziesięć państw członkowskich wprowadziło już konkretne środki lub zestawy środków w dziedzinie zamówień publicznych w celu ograniczenia korupcji, poprawy przejrzystości oraz podniesienia skuteczności systemów zarządzania, kontroli i audytu; zwraca się do Komisji o kontynuowanie wdrażania przepisów dotyczących zamówień publicznych, aby udzielać państwom członkowskim niezbędnego wsparcia poprzez doradztwo, udostępnianie sprawdzonych praktyk i szkolenia; wzywa Komisję do ciągłego i bezstronnego monitorowania przestrzegania przez państwa członkowskie istniejących dyrektyw oraz do wszczynania w razie konieczności postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego;

52. odnotowuje, że poziom nieprawidłowości i nadużyć finansowych wynikających z braku zgodności z przepisami o zamówieniach publicznych pozostaje wysoki; apeluje do państw członkowskich o szybką transpozycję do prawa krajowego niedawno przyjętej dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych⁽¹⁾, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych⁽²⁾ i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji⁽³⁾ w celu dalszego ograniczenia ryzyka wystąpienia nieprawidłowości i nadużyć finansowych;

53. wyraża zadowolenie z powodu powołania centrum kompetencyjnego ds. budowania zdolności administracyjnych, które wspiera organy administracji publicznej odpowiedzialne za zarządzanie Europejskim Funduszem Rozwoju Regionalnego i Funduszem Spójności, a także z powodu wprowadzenia planu działania w zakresie zamówień publicznych opracowanego przez centrum kompetencyjne we współpracy z właściwymi służbami Komisji; zwraca się jednak do Komisji o sporządzenie sprawozdania na temat konkretnych wyników, jakie dotychczas osiągnięto dzięki działalności centrum i wdrożeniu wspomnianego wyżej planu działania;

⁽¹⁾ Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 65.

⁽²⁾ Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 243.

⁽³⁾ Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 1.

Środa, 11 marca 2015 r.

54. apeluje do Komisji o utrzymanie rygorystycznej polityki wstrzymywania i zawieszania płatności;

55. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie na temat wdrożenia przez Komisję strategii w zakresie zwalczania nadużyć finansowych oraz wskazówek udzielanych organom zarządzającym w państwach członkowskich w związku z wdrażaniem odpowiednich przepisów w dziedzinie przeciwdziałania nadużyciom finansowym; domaga się jednak, aby w aktach delegowanych i wykonawczych dotyczących europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych Komisja przyjęła bardziej uproszczone zasady, co ułatwi skuteczną i wydajną absorpcję środków, a jednocześnie zadbała o to, aby akty delegowane i wykonawcze nie prowadziły do osłabienia działań w zakresie walki z nadużyciami;

56. wyraża zadowolenie z powodu powołania w państwach członkowskich jednostek ds. koordynacji zwalczania nadużyć finansowych, zgodnie z wymogiem zawartym w art. 3 ust. 4 nowego rozporządzenia w sprawie OLAF, a także z powodu faktu, że Niemcy ponownie potwierdziły ustalenia robocze dotyczące współpracy z OLAF; zwraca uwagę, że celem jednostek ds. koordynacji zwalczania nadużyć finansowych jest ułatwienie owocnej współpracy i wymiany informacji z OLAF, a także wzywa państwa członkowskie, które nie wyznaczyły jeszcze takich jednostek, do uczynienia tego bez dalszej zwłoki; oczekuje, że jednostki ds. koordynacji zwalczania nadużyć finansowych pomogą w usprawnieniu procesu zgłaszania nieprawidłowości oraz przyczynią się do wyważonej interpretacji odpowiednich aktów prawnych UE; niemniej jednak wyraża zaniepokojenie z powodu znacznych rozbieżności, jakie już istnieją między różnymi jednostkami ds. koordynacji zwalczania nadużyć finansowych powołanymi w państwach członkowskich, a to w kwestii przydzielonych im funkcji, zadań, uprawnień i zasobów kadrowych; przyznaje, że mandatu, ram instytucjonalnych i zadań jednostek ds. koordynacji zwalczania nadużyć finansowych nie określono w sposób szczegółowy w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 883/2013, ale jest zdania, że operacyjnie niezależne jednostki ds. koordynacji zwalczania nadużyć finansowych, dysponujące kompleksowym mandatem obejmującym uprawnienia śledcze, stanowią wzorzec, na którym powinny się opierać wszystkie państwa członkowskie;

57. docenia sprawozdawczość Komisji na temat wyników programu Herkules II; zwraca uwagę, że w 2013 r. budżet programu Herkules II obniżono do 14 mln EUR w środkach na zobowiązania oraz do 9,9 mln EUR w środkach na płatności, co doprowadziło do trudności w wywiązywaniu się z zobowiązań finansowych poczynionych w roku 2013 i w latach wcześniejszych; z satysfakcją zauważa, że państwa członkowskie wyrażają większe zainteresowanie działalnością w ramach programu Herkules II, czego wyrazem jest stale rosnąca liczba wniosków wpływających po zaproszeniach do ich składania; z zadowoleniem przyjmuje pozytywne wyniki uzyskane w 2013 r., jak np. w Niemczech, Hiszpanii i Rumunii, a to dzięki zastosowaniu wysoce zaawansowanego sprzętu technicznego charakteryzującego się kompatybilnością na szczeblu transgranicznym, jaki zakupiono w ramach programu;

58. z zadowoleniem przyjmuje rozporządzenie ustanawiające program Herkules III na okres finansowania 2014–2020, które pozwala na podwyższenie maksymalnej kwoty przeznaczanej na współfinansowanie dotacji na pomoc techniczną do 80 % kosztów kwalifikowalnych, a w wyjątkowych i należycie uzasadnionych przypadkach do 90 %, podczas gdy na mocy decyzji w sprawie programu Herkules II było to maksymalnie 50 %; zwraca uwagę, że pierwsze zaproszenie do składania wniosków opublikowano w 2014 r.; niemniej jednak jest zaniepokojony, że kwestia zaległych płatności w szczególności dotyczy tego programu, co może prowadzić do negatywnych skutków w odniesieniu do projektów już finansowanych i przyszłych; przypomina o znaczeniu solidnych instrumentów finansowych, takich jak Perykles 2020 i Herkules III, w zwalczaniu bezprawnych działań szkodzących zasobom Unii;

59. z zadowoleniem przyjmuje wyniki licznych wspólnych operacji celnych obejmujących współpracę OLAF i państw członkowskich z różnymi służbami krajów trzecich przy aktywnym wsparciu ze strony DG ds. Podatków i Unii Celnej, Europolu i Fronteksu, które to operacje zakończyły się przechwyceniem m.in. 68 mln przemycanych papierosów, 124 kg kokainy i 140 tys. litrów oleju napędowego;

60. zwraca uwagę, że w 2013 r. OLAF wydał 353 zalecenia dotyczące podjęcia działań o charakterze administracyjnym, dyscyplinarnym, finansowym lub sądowym przez odpowiednie instytucje, organy, urzędy i agencje UE lub właściwe władze krajowe oraz że zalecono odzyskanie ok. 402,8 mln EUR; jest zaniepokojony, że w latach 2006–2013 w wyniku wydawanych przez OLAF zaleceń o charakterze sądowym jedynie w ok. 54 % przypadków doszło do wniesienia oskarżenia; wyraża zaniepokojenie, gdyż niski odsetek przypadków, w których wniesiono oskarżenie, kładzie się cieniem na jakości i przydatności wyników dochodzeń prowadzonych przez OLAF; wzywa Komisję do pilnej poprawy skuteczności OLAF; uważa, że niezbędny jest pełny i należyty nadzór Komitetu Nadzoru nad sprawami OLAF (bez ingerencji w toczące się dochodzenia) i wobec tego wzywa Komisję i OLAF do zaradzenia obecnej sytuacji, w której Komitet Nadzoru nie jest w stanie pełnić swojej funkcji; ubolewa ponadto z powodu braku informacji na temat odsetka wyroków skazujących w sprawach dotyczących przestępstw przeciwko budżetowi Unii;

Środa, 11 marca 2015 r.

III. Dochodzenia i rola OLAF

61. zwraca uwagę, że w 2013 r. OLAF, jak sam utrzymuje, otrzymał największą liczbę informacji, jakie dotychczas zarejestrowano, oraz twierdzi, że wydał bezprecedensowo wysoką liczbę zaleceń; zauważa, że zmieniła się również metoda liczenia wpływających informacji i wydawanych zaleceń; zwraca się do Komitetu Nadzoru o dokonanie analizy skutków tych zmian oraz jakości zaleceń wydawanych przez OLAF;

62. wzywa Komitet Nadzoru OLAF do informowania Parlamentu o czasie trwania dochodzeń prowadzonych przez OLAF i o metodzie mierzenia tego czasu, gdyż metodę tę zmieniono w 2012 r.; zwraca uwagę, że zmiana ta może prowadzić do zaniżania rzeczywistego czasu trwania dochodzeń; zwraca się do Komitetu Nadzoru o dokładną analizę jakości informacji przedstawianych przez OLAF, łącznie ze sprawozdaniami dla instytucji;

63. przyjmuje do wiadomości przyjęcie nowych uzgodnień roboczych między OLAF a jego Komitetem Nadzoru i wzywa do szybkiego rozwiązania nierozstrzygniętych kwestii między obydwojema instytucjami;

o

o o

64. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Europejskiemu Trybunałowi Obrachunkowemu, Komitetowi Nadzoru OLAF i Europejskiemu Urzędowi ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych.
